

Toen zijn vrouw en kinderen hem egoïst noemden, ging bij verslaafde Harry knop om: ‘Nu help ik mensen’

Dakloos, verslaafd en verlamd was hij. Nu helpt hij zélf mensen in een uitzichtloze situatie. Dit is het indrukwekkende levensverhaal van Harry Troost (52). „Mijn eigen verleden is een grote wijze levensles geweest. Ik heb nergens spijt van, maar wel geleerd.”

Marco Gerling 08-04-22, 16:00 **Laatste update:** 08-04-22, 17:41

Bijna twintig jaar geleden is het, maar Harry herinnert zich het moment nog precies. Op de gang van een rechtbank hoort hij fluisteren hoe ze zijn jonge kinderen permanent uit huis willen plaatsen. Er knapt iets bij hem. Ja, hij moet dagelijks geld bij elkaar sprokkelen, maar hij en zijn vrouw zijn ondanks al hun zorgen altijd goed voor hun zoon en dochter geweest.

Hij vertelt in de rechtszaal eerlijk dat zelfs inbreken hem niet vreemd is, om aan geld te komen. De rechter beslist: zijn kinderen mogen na tien dagen vanuit het pleeggezin in Veenendaal toch terug naar huis in Utrecht.

Portugal

Het moment in de rechtbank speelt zich af kort na een mislukt avontuur in Portugal. Harry is na een leven vol internaten, operaties, verslavingen en diefstallen teruggekeerd in Nederland. Direct bij terugkomst ontdekt hij dat hij met zijn hele gezin is uitgeschreven in Nederland. Vanwege die staatloze, geldloze en woningloze situatie, ziet Harry geen andere mogelijkheid dan zich vestigen op een camping, gevolgd door een opvangplek in Utrecht.

„Instanties, jeugdzorg, schuldsanering, alles liep mis in die tijd, een rotperiode”, zegt hij met gevoel voor understatement nu.

***Ik heb 40 jaar moeten knokken...
Over iedere tien jaar van mijn leven
kan ik een boek schrijven***

Harry Troost

De vlot pratende Utrechter rijgt na een sigaret de intens trieste en heftige periodes in zijn leven aan elkaar alsof ze de normaalste zaak van de wereld zijn. En toch, hij kijkt niet om in wrok en is stellig: hij was nog nooit zo gelukkig als nu. Een goede baan, alweer 31 jaar getrouwd en sinds twee weken zelfs trotse opa van zijn eerste kleinkind.

Gestorven in de wieg

Het contrast met zijn eigen begin kon niet groter. „Als blikken konden doden was jij in de wieg al gestorven”, zei zijn oma. Want als kind van twee tieners is Harry allesbehalve gewenst. Hij beleeft heel moeilijke kinderjaren, vol geweld van zijn tirannieke vader. Voordat hij op zijn negende definitief het ouderlijk huis verlaat voor een internaat, waar hij vaak letterlijk moet knokken om overeind te blijven.

Harry Troost aan het werk als kok bij de Tussenvoorziening. © Angeliek de Jonge

„Ik heb 40 jaar moeten knokken, over iedere tien jaar van mijn leven kan ik een boek schrijven.” Want dat het niet normaal is dat agenten in jouw huis grote hoeveelheden speed aantreffen, dat begrijpt hij ook wel. Net zoals zijn eigen drugsgebruik verre van normaal was: vlak voor en vlak na een operatie snoof hij cocaïne. En ook stelen om te overleven is niet gewoon, maar Harry had naar eigen zeggen geen keus. „Ik kan een huis van de grond af aan helemaal opbouwen. Maar in die tijd kon ik door mijn aanhoudende hernia helemaal niets meer.”

Egoïst

Hij moest met zijn gezin rond zien te komen van 65 euro per week en verloor ook nog eens op een afschuwelijke manier zijn moeder ('een trauma'). Maar dat zijn leven vol drugs echt niet langer kon, werd hem pas duidelijk toen zijn eigen gezin hem als egoïstisch begon te betitelen. „Zo ben ik helemaal niet, ik wil mensen juist helpen, dat zit in mijn aard.” Het jarenlange drugsgebruik had zijn emoties volledig vervlakt, hij leefde puur voor zichzelf.

Vlak na die harde confrontatie van zijn gezin, wachtte de negende en allesbeslissende operatie aan zijn rug. „Ik was al een paar keer vanaf mijn benen verlamd geweest maar toen de dokter vertelde dat ik permanent in een rolstoel zou komen als deze operatie zou mislukken, besloot ik vol voor mijn laatste kans te gaan. De operatie slaagde en ik ben cold turkey gestopt met drugs. Alleen jaren later rond een jaarwisseling heb ik nog eens wat geprobeerd. Maar daar was ik zo ziek van, dat ik sindsdien niets meer heb aangeraakt. Ja, mijn nieuwe leven is op 21 april 2010 echt begonnen, de dag van die laatste rugoperatie.”

Koken

En sindsdien gaat het steeds beter met hem. Al snel komt hij terecht bij dezelfde daklozenopvang als waar hij zich meldde na terugkomst van zijn buitenlandse avontuur in Portugal. Niet omdat hij onderdak nodig heeft, maar om te werken. „De Tussenvoorziening heeft mij gered, ik ga hier nooit meer weg.” Harry laat zijn oude leven achter zich, en weet via vrijwilligersfuncties en opleidingen steeds weer een stap verder te komen in de organisatie. Met succes.

Nu is hij begeleider op drie locaties in Utrecht. Harry treft wekelijks zo'n 120 mensen die in een zelfde uitzichtloze situatie zitten als hij ooit zelf zat. Bij sommigen van hen zet hij zijn eigen levensverhaal in, om te overtuigen dat er altijd een toekomst is. Dat het altijd goed kan komen als je dat wilt, hoe slecht het ook gaat. Stap voor stap helpt hij nu mensen bij hun terugkeer in de maatschappij.

„Ik tref mensen met eenzelfde verleden en kom zelfs mensen tegen uit mijn eigen verleden. In 2003 waren wij een gezin met schulden, een gezin dat hulp nodig had en kreeg. Nu kan ik mensen helpen en zien groeien. Hen een toekomst laten zien. Mijn eigen verleden is een

grote wijze levensles geweest. Wij hebben van een negatieve spiraal een positieve gemaakt. Ik heb nergens spijt van maar wel geleerd.”

„ Ik sta vrolijk op en ga vrolijk naar bed.” © Angeliek de Jonge

Wat dan zoal? „Dat een sterk stabiel gezin zó belangrijk is, een sterke omgeving. Dat je alles bespreekbaar moet maken en altijd eerlijk moet zijn. En dat je nooit moet vergeten waar je vandaan komt.”

Hart

Na 36 verschillende operaties, krijgen ook een hersenstaminfarct en herhaaldelijke clusterhoofdpijn hem nu niet meer klein. „Ja, het is nogal wat allemaal. Maar ik werk nu met mijn hart: ik sta vrolijk op en ga vrolijk naar bed. Tegenwoordig noemen ze me thuis niet meer egoïstisch. Nu ben ik die sukkel op de bank die zit te janken bij The Voice kids.”

Omduw

Drie ervaringsdeskundigen die erin slaagden uit het dal te klimmen, vertelden vandaag hun verhaal tijdens de jubileumbijeenkomst van de Utrechtse Omduw. Een van degenen die het woord nam en zijn levensverhaal vertelde tijdens de viering van 40 jaar Oecumenische Missionaire Diaconale Utrechtse Werkgroep, was Harry. Mensen die kampen met dak- en thuisloosheid of armoede kunnen in Utrecht terecht bij Omduw, een samenwerking van zeventien lokale instellingen en kerken, die wekelijks spreekuur houden en mensen bijstaan met raad en daad. Steeds vaker kloppen ook mensen met een niet-Nederlandse nationaliteit aan met een hulpvraag